

Homage Bruno Merim

Ezeket a képeket még 2013-ban készítettem. A csoporttársaim akkoriban nagyon sok kollázst készítettek, ami engem is arra inspirált, hogy próbáljam ki ezt a technikát. Az első néhány próbálkozásomnál különböző hulladékokat gyűjtöttem és használtam fel. A képsorozat előtt használtam a kollázs technikát, aminek az eredménye Bruno Merim emlékre festet képek lettek. Munkáimon gyerekek láthatóak.

A képek a gyermeki világról szól. Amikor festettem, a gyerekkoromra gondoltam, mivel még mai napig rendszeresen jellemeznek az infantilis jelzővel. Ezen sokszor mélázom, hogy egyáltalán rossz dolog-e? Hisz a gyerekek olyan világban élnek, ami sokkal intuitívabb és tisztább. Szerintem sok mindent elvesztünk azáltal, hogy felnövünk és megkomolyodunk. A képek előtörténetéhez tartozik, egy kísérlet aranyozott papírral, újságpapírral egy fatáblára. Az arany gyakran jelent meg az alkotásaimban, hisz az arany valami felsőbb magasztosabb hatást ad a képeknek. Még mielőtt nekiálltam volna a képnek, Sinkovics Ede munkásságát is figyelemmel kísértem, így elkerülhetetlen volt, hogy valamiféleképpen ne építsem bele hatását saját alkotófolyamatomba. Hulladékanyagokból hoz létre új műalkotásokat, új formát, feladatot adva az anyagoknak.

Már egy ideje gondolkozom azon, hogy milyen anyagokat tudnék felhasználni. Az utcákon nyitott szemmel járok és a fent említett gyermeki ledeklődésemhez hozzá tartozik az is, hogy ha meglátok valami érdekeset a lábam előtt, gondolkodás nélkül felkapom. Tehát gyűjtögetek. Egyszer jó lesz vagy azon nyomban eszembe jut valami. Egy alkalommal a műterem felé tartva láttam a buszmegállóban két régi bábszínházas plakátot, amin 3 kisfiú ült egymás mellett, ahogy megláttam egyből elvittem magammal. Két kép született ebből. Az elsőt egy fehér ruhás alak fog egy pólyában lévő kisfiút. A plakát képezi az alapot, erre mentem rá temperával, mintegy saját magam mozdulatait is beleépítve, ezenkívül rákerült a Szegedi Tudományegyetem újságlapjainak néhány fecnijét. A nagyobb alak egy felnőttet ábrázolna, akinek gyermeki arca van. Ez a belső személyiségére utalna. Az arcán látható feszültség abból, kettőségéből, származik hogy egyszerre felnőttzerű és gyermeki is. A gyermek, akit elejt az a saját maga. Az újság szöveg, cikkrészletek a tudást szimbolizálják, hisz, a gyermek létünk az iskolával kezd eltűnni. Az egyetemi nyomtatvány is azt mutatja, hogy milyen sokáig tanulunk és hogy felnőtté válás egy lépcsője ami miatt veszítünk a gyermeki részünkből.

Ezenkívül kitérnék a figurák szemének kikakapására is, ez nem valami horrorisztikus romantikai mozdulat vagy hogy lélektelennek hassanak, hanem mint gyermeki tudta eltűnését akartam ezzel kifejezni. A figurák távolságát a gyermekkori álmaink, illetve felnőtt énünk közötti eltérést akartam érzékeltetni. Nagyobb ecsetvonásokat használtam, ami lendületet és feszültséget kölcsönöz a képnek. A cikkekre több erőteljesebb vonalat is vittem, ami a zaklatottságot sugároz. Továbbá ujjal festettem bele, ez afféle védjeggyé kezdett nálam válni. Általában így dolgozotam, mostanában már inkább ecsetel dolgozom. Az ujjal való festéssel akaratlanul is csak a gyermeki korra utalnék, ugyanis ki ne játszott volna könyékig benne a festékben egy papírlap felett teljes tenyérfelülettel és ujjal mázolván azt.

A másik képemen 3 gyerek látható, akik úgy, mint az előző felállásnál is szintén ugyanazokat a szimbólumokat használtam. Három gyerek látható rajta, általában a gyerekek között afféle hármasszögek szoktak kialakulni, úgy igazán barátok. A kompozíció szempontjából is így volt előnyös, feszültséget ad hisz csúcsán álló háromszög. A fekete háttér pedig ad egyfajta mélységet. A gyorsabb ujjal felkent vonalak expresszívebb hatást adnak. Gyerekek expresszívebbek, mint a felnőttek, hiszen nincs még bennük a túlgondolkodás, bonyolult problémamegoldás kényszere, egyszerűen ösztönből, érzelmekből dolgoznak, ezt igyekszem én is megőrizni. Ezzel is a gyermeki indulatosságot akartam érzékeltetni. A címmel egy ismeretlen festőnek állítottam emléket, akinek, mint mindenkinek volt gyermekora. Azonban ő is felnőtté válása közben elveszített valamit sajátmagából.

Mellesleg Bruno Merim egy általam kitalált személy. Arra gondoltam a hogy a gyerekeknek is lehet kitalált barátjuk úgy nekem is miért ne lehetne egy kitalált festőm? Akkoriban olvastam egy képzeletbeli barátokról szóló cikket. A képzelet társ segít a világ felfedezésében, a valóság megismerésében, az új készségek kifejlesztésében és az érzelmekkel való megküzdésben. Fontos lehet továbbá a gyermek önállóságának kialakulásában, segít elfogadni, majd belsővé tenni a szülők által közvetített szabályokat és értékeket. A gyerek képzelet barátjával való kapcsolata elősegítheti a másokra való ráhangolódás és az empátia képességének fejlődését is. A képzelet baráttal előre lejátszhatók különböző élethelyzetek, ill. feldolgozhatók korábban megtörtént események. A képzelet barát megalkotása jelezheti a gyermek élénkebb fantáziáját, képzelőerejét vagy magasabb kreativitását. Így tehát nekem is.

